

עמ"ת 55475/05/22 - סרגיי דוידוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 55475-05-22 (עציר)
תיק חיצוני: 218821/2022

בפני
עורר
נגד
משיבה
כבוד השופטת רבקה איזנברג
סרגיי דוידוב (עציר)
מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת ביה"מ שלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת עידית פלד) מיום 12.5.22 בתיק מ"ת 2856-05-22 לפיה הורה ביה"מ על מעצר העורר עד תום ההליכים.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בשכרות (סירוב להיבדק) בניגוד לסעיפים 62(3), 64ב(א1), 64ד(א) ו-39א לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח תקף, בניגוד לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש]. ע"פ עובדות כתב האישום, בתאריך 4.5.22 בשעה 20:20 או בסמוך לכך, נהג העורר ברכב פרטי סובארו בצומת הרחובות ששת הימים והרברט סמואל לכיוון מעגלי התנועה ברחוב הרברט סמואל מכיוון מזרח בחדרה או בסמוך לכך. העורר נהג בקלות ראש בכך שנהג במקום ציבורי בהיותו שיכור בכך שסירב לבצע בדיקת ינשוף; ובנסיבות אלה נהג המשיב ברכב ללא פוליסת ביטוח המכסה נהיגתו.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים.

2. בדיון שהתקיים בפני ביה"מ קמא טען ב"כ העורר להעדר ראיות לכאורה שכן לטענתו, העורר לא הסכים לעריכת בדיקת ינשוף מאחר שלא סמך על השוטרים שתקפו אותו לטענתו, קודם לכן וביקש שהבדיקה תיערך בבית חולים. נטען כי נגרם לעורר נזק ראייתי בכך שלא נערכה בדיקה בב"ח. כמו כן טען ב"כ העורר כי גם אם הייתה מתבצעת בדיקת ינשוף לא היה לה משקל מאחר שהעורר עישן סיגריה. לעניין עילת המעצר טען ב"כ העורר כי טענת המשיבה שמדובר בעבירה חוזרת שלישית אינה מדויקת ובכל מקרה הכלל בתיקי תעבורה הוא שחרור והחריג לכלל הוא מעצר. נטען כי בהתאם לפסיקה, אין המדובר במקרה המצדיק מעצר עד תום ההליכים ולכל היותר ניתן לפסול אותו מנהיגה עד תום ההליכים. העורר הציע שהעורר ישוחרר לחלופת מעצר לילה בבית אימו ובפיקוחה ויתחייב לא לנהוג בזמן פסילה.

3. ביה"מ קמא קבע כי בהתאם להלכה על פיה די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה, קיימות ראיות לכאורה לעבירות נשוא האישום. העורר בחזקת שכרות מכוח סירוב לבדיקת נשיפה לפי סעיף 64ד לפקודת התעבורה. הסירוב להיבדק מקים חזקה ראייתית ביחס לעבירה של נהיגה בשכרות ולכך
עמוד 1

ראיות לכאורה על בסיס דוחות הפעולה של השוטרים, הסרטונים שצולמו על ידם, דו"ח המעצר, דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, וטופס בדיקות מפעיל לינושף בתחילת וסיום משמרת. ביה"מ קבע כי כל אלו בצירוף הנסיבות המצביעות על אינדיקציה לשכרות (ריח אלכוהול, התנהגותו הפרועה והאלימה של המשיב, ואינדיקציה בנשיפון בערך של 880 מק"ג), מקימות תשתית לכאורית מספקת. ביה"מ הפנה לכך שמחומר החקירה עולה שהעורר סירב לבצע בדיקת מאפיינים, וטען כי לא נהג ולא שתי וסרב לבצע בדיקת נשיפה, על אף שהוסברה לו משמעות הסירוב ואף שניתן לו זמן סביר לחזור בו מהסירוב. ביה"מ קמא הבהיר שגם מגרסת המשיב עצמו עלה שדרש כי ייקחו אותו לבדיקת דם בבית חולים. בהתאם לפסיקה, נהג אינו רשאי לבחור או להתנות את סוג הבדיקה; וסירוב לבדיקה מקים את חזקת השכרות ללא קשר לאפשרות ביצוע של בדיקות אחרות, או לרצונו של הנבדק בהקשר זה.

לעניין עילת המעצר קבע ביה"מ קמא כי זו נובעת ממסוכנות העורר הנלמדת ממהות מעשיו וחומרת העבירה וכן מעברו התעבורתי והפלילי שכן לעורר 8 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, מתוכן שתי הרשעות בגין נהיגה תחת השפעה, אחרונה משנת 2020 בצירוף גרימת תאונת דרכים, והמשיב נדון למאסר בפועל למשך 4 חודשים בעבודות שירות. ביה"מ קמא התייחס גם לכך שהעורר ביצע, לכאורה, את העבירות בעת שהיה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי, דבר אשר מעצים אף הוא את מסוכנותו, ולכך שלחובתו גם הרשעה פלילית בגין עבירה של תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש.

ביה"מ קמא שקל אפשרות של חלופת מעצר ואולם קבע כי בנסיבות, מאחר שאינו יכול ליתן אימון בעורר (בין היתר על רקע נסיבות מעצרו בנהיגה חסרת זהירות, והתנהגותו כלפי השוטרים; ועל רקע עברו) החלופה האפשרית צריכה להיות נוקשה וחזקה. מאחר שהעורר לא הצליח להציג חלופה שכזו (אלא רק חלופה של מעצר בית חלקי בלילה), הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים.

4. **נימוקי הערר-בערר** ובדין שהתקיים בפני ביום 29.5.22 טען העורר כי טעה ביה"מ קמא בקבעו שקיימות ראיות לכאורה לעבירות הנטענות שכן ביה"מ לא נתן משקל לטענתו בדבר אלימות השוטרים כלפיו ולכך שעשו יד אחת כנגדו כדי להכשילו מלהוכיח חפותו. זאת עשו לטענת העורר, בכך שלא איפשרו לו לבצע בדיקת דם בבי"ח כפי שביקש ואף לא הסבירו לו משמעות סירובו. עוד טען העורר כי ממלא לא ניתן היה לבצע בדיקת ינושף כי עישן קודם. בעניין זה הפנה העורר לסתירות בדוחות הפעולה בעניין עישון הסיגריה. לעניין עילת המעצר טען העורר כי הסיכון הקיים הינו למשתמשי הדרך ומאחר שלא נהג בזמן פסילה, די בכך שייפסל מלנהוג ורישיונו ישלל עד תום ההליכים ובכך תאוין מסוכנותו. העורר הפנה לפסיקה התומכת לטענתו בכך שבנסיבות עילת המסוכנות הספציפית אין צורך בחלופה של מעצר בית מלא. העורר טען כי עברו הפלילי אינו מכביד וכי לחובתו 2 הרשעות בגין נהיגה תחת השפעת אלכוהול כשהאירוע האחרון משנת 2018 וכי לא ריצה מעולם מאסר בפועל. העורר טען כי יש הבדל מהותי בין נהיגה תחת השפעה - עבירה בה הורשע בעבר, לנהיגה בשיכרות. לכן, לטענת העורר, אין המדובר בהתנהגות חזרתית ודי בפסילתו מלהחזיק רישיון נהיגה עד תום ההליכים, הפקדה כספית ומעצר בית לילי בערבות אימו, כדי להוות חלופה מספקת. העורר אף הפנה לכך שבגזר הדין האחרון שנגזר עליו נפסל מלהחזיק רישיון ל11 חודשים והוא לא נהג בזמן הפסילה. לכן היה על ביה"מ קמא, לטענתו, ליתן בו אימון גם עתה ולהורות כי די בפסילתו בתוספת התנאים כאמור, כדי להוות חלופה הולמת.

5. ב"כ המשיבה הפנתה להחלטת ביה"מ קמא המפורטת ביחס לראיות לכאורה הקיימות בתיק וטענה כי יש להותירה על כנה. ב"כ המשיבה הפנתה לעברו של העורר ולכך שהעורר נתפס לאחר שאזרחים הפנו את תשומת עמוד 2

לב השוטרים להתנהגותו הפרועה בכביש. המשיבה אף הפנתה לחומר החקירה ביחס להתנהגותו של העורר לאחר שהשוטרים ביקשו לעצור אותו. לענין עילת המעצר הדגישה ב"כ המשיבה את המסוכנות הרבה הנשקפת מהעורר והיות מקרה זה, מקרה חריג המצדיק את קביעת ביה"מ קמא כי לא ניתן לתת אימון בעורר, בוודאי לא שעה שהחלופה שהוצגה נבחנה ולא נמצאה מספקת.

6. לאחר שעינתי בנימוקי הערר ושקלתי את טענות הצדדים ולאחר שבחנתי את כל החומר אשר עמד בפני ביה"מ קמא, שוכנעתי כי דין הערר להידחות.

עיון בתיק החקירה מעלה כי צדק ביה"מ קמא בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה וזאת על בסיס כל חומר הראיות שפורט בהרחבה בהחלטת ביה"מ קמא-דוחות פעולה דו"ח המעצר, הסרטונים בהם צפיתי, דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, וטופס בדיקות מפעיל לינשוף בתחילת וסיום משמרת, בצירוף הנסיבות המצביעות על אינדיקציה לשכרות (ריח אלכוהול, התנהגותו הפרועה והאלימה של המשיב ואינדיקציה בנשיפון בערך של 880 מק"ג).

צדק ביה"מ קמא בקבעו כי די בכל האמור כדי לבסס תשתית ראיתית מספקת בשלב זה וזאת חרף טענות ב"כ העורר באשר לסתירות, אליהן הפנה. השאלה שיש לבחון הינה האם קיימת תשתית ראיתית לכאורית. ביה"מ ש אינו נדרש בשלב זה לבחון **מהימנות** עדים או משקלן של ראיות (אלא אם מתגלות בחומר החקירה סתירות מהותיות המכרסמות באופן מהותי בעוצמת התשתית) ודי בשלב זה בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. (ראה - בש"פ 4698/20 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 16.8.20; בש"פ 7923/19 **אבו דיב נ' מדינת ישראל**, מיום 15.12.19; בש"פ 1597/20 **מדינת ישראל נ' אבו סעב**, מיום 11.3.20).

מהחומר שצוין לעיל עולה תשתית ראיתית לכאורית לכך שהעורר סירב לביצוע בדיקת ינשוף ואין בסתירה לענין עישון העורר כדי לכרסם באופן מהותי בתשתית זו. טענותיו של העורר בדבר הסיבה לסירובו, ייבחנו בהליך העיקרי, ואולם בשלב זה יש בעצם הסירוב כדי להקים את התשתית לעבירה ואין בכך שהסכים לטענתו לבדיקה אחרת בבי"ח כדי לבטל את התשתית הראיתית המספיקה וראה רע"פ 8624/11 **עזרא אליסי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 11.12.2011):

"... מקום שהשוטר דרש שתיערך בדיקת 'ינשוף' והנהג בחר שלא להיעתר לדרישתו, כמוהו כמי שנהג ברכב בהיותו שיכור. הרשות לדרוש בדיקת נשיפה עומדת לבדה ללא קשר לסוגים אחרים של בדיקות כגון בדיקת דם... השוטר ראוי לבחור בבדיקה, ואינו כפוף אלא למגבלות שבסעיפים עצמם, ובוודאי לא לסוג הבדיקה שמעוניין בה הנבדק". (הדגשה שלי ר.א.).

גם בטענה כי לא הוסברה לעורר מה משמעות סירובו לערוך את הבדיקה לא מצאתי ממש. מחומר החקירה עולה כי בניגוד לנטען, כן הוסברה לעורר משמעות סירובו. כך עולה מהסרטונים וכן ראה בדו"ח הפעולה של רס"ב עזאם פריד בעמ' 2 למטה על כי הסביר לעורר לגבי הסירוב ומשמעות הסירוב וכן בעמ' 3 באמצע. כן ראה בחקירת העורר מיום 4.5.22 בעמ' 2 למטה בשאלה: **"האם אתה מבין שברגע שאתה מסרב לתת דגימה לפי דרישת שוטר, אתה נחשב לנהג שיכור ע"פ החוק ורואים אותך כמי שעבר עבירה של שכרות?"**.

כאמור בשלב זה לא נבחנת מהימנות החומר הגולמי וככל שהעורר חולק על העולה מדוחות הפעולה, המדובר בשאלה עובדתית שתיבחן ע"י ביה"מ שידון בתיק העיקרי.

7. **לעניין עילת המעצר** - הגם שמדובר בעבירות בתחום התעבורה, כבר נקבע בפסיקה כי ניתן לקבוע עילת מעצר של מסוכנות גם בעבירות אלו. אמנם צודק ב"כ העורר כי המסוכנות הינה כלפי משתמשי הדרך. ואולם אין בכך כדי להביא למסקנה אליה הוא מבקש להוביל את ביה"מ ועל פיה לאור מסוכנות זו, תמיד יהיה די רק בשלילת רישיון הנהיגה. אמנם מניעת האפשרות לנהוג היא זו שתאין את המסוכנות ואולם השאלה הינה האם די בשלילת הרישיון כדי להבטיח שהעורר אכן לא ינהג. צדק ביה"מ קמא בקבעו כי ההכרעה תלויה בנסיבותיו של כל תיק ותיק ולכן אין הכרח להקיש מהפסיקה אליה הפנה ב"כ העורר. בעניין זה אציין כי מול אותה פסיקה המוזכרת בטיעוני ב"כ העורר, קיימת גם גישה מחמירה בפסיקה כמו זו המובאת לדוגמא בעמ"ת(מחוזי חיפה) **32364-08-15 מדינת ישראל נ' זכרצ'נקו(עציר)**, שם הבהיר ביה"מ כי יש פעמים שאפילו אין די בחלופת מעצר ולמרות שמדובר בעבירת תעבורה, במצב בו לא ניתן ליתן אימון, יש להורות על מעצר עד תום ההליכים:

" הנה כי כן, גם נאשם בעבירות תעבורה אינו חסין מפני מעצר עד תום ההליכים. כאשר מדובר בעברייני רצידי וויסט, אשר חוזר ועובר עבירות תעבורה שרמת מסוכנותן גבוהה ביותר (כמו נהיגה בזמן פסילה ועוד יותר מכך - נהיגה תחת השפעה או בזמן שכרות), במיוחד כאשר טמונה בהן הפרה של החלטות בית משפט, כפי המקרה דנן, וכאשר לא ניתן ליתן אמון בנאשם שלא יפר חלופת מעצר ויסכן את הציבור, כפי המקרה דנן, על בית המשפט להורות על מעצרו עד תום ההליכים."

בסופו של דבר שאלת האפשרות של שחרור לחלופת מעצר וקביעת סוג חלופת המעצר, הינן שאלות המתייחסות למידת האימון שניתן ליתן בנאשם וכפי שצוין בהחלטה דלעיל:

"תנאי ראשוני לשחרורו של נאשם לחלופת מעצר הוא יכולתו של ביהמ"ש ליתן בו אמון [ראו, למשל, בש"פ 1352/07 פאחל נ' מדינת ישראל (22.2.07); בש"פ 4574/07 מדינת ישראל נ' אבוקיעאן (28.5.07); בש"פ 2829/08 סוסן נ' מדינת ישראל (8.4.08)]."

וכן ראה עמ"ת (מחוזי חיפה) 31241-07-20 מדינת ישראל נ' חשאן(עציר), שם לאור חוסר האימון בנאשם הורה ביה"מ על שחרור למעצר בית בפיקוח בתוספת איזוק אלקטרוני:

"המשיב נהג לכאורה שעה שהוא בפסילה וללא רישיון נהיגה תקף (פקע בשנת 2006) ולא בפעם הראשונה. חרף זאת, לא היסס המשיב והרשה לעצמו לנהוג ולסכן את שלום הציבור וכלל משתמשי הדרך. כל זאת, כאשר מעל ראשו של המשיב מתנוססים שני עונש מאסר מותנה ברי הפעלה ועושה רושם כי עונשי מאסר ופסילה קודמים שהושתו על המשיב אינם אלא בגדר המלצה בעיניו והוא בז פעם אחר פעם לרשויות החוק. זאת ניתן בנקל ללמוד מהעובדה כי למשיב 13 הרשעות תעבורתיות קודמות בעיקרן 2 עבירות קודמות של נהיגה בזמן פסילה, פקיעת רישיון ועוד, לצד 9 הרשעות פליליות. לפיכך, יש בהמשך נהיגת המשיב לסכן את כלל משתמשי הדרך וקיימת כנגדו עילת מעצר ברורה. בית המשפט קמא עצמו ציין כי מדובר במי שעונשי מאסר של ממש לא מרתיעים אותו, מאסרים מותנים תלויים מעליו אינם מתריעים אותו "והוא בז פעם אחר פעם לרשויות החוק"; בנסיבות אלו - היה מקום להסביר כיצד ניתן לתת אמון בנאשם זה שלא יפר תנאיו זו

הפעם...ודוק- איני נדרש לשאלת המפקחים... השאלה היא האמון במשיב עצמו.

מדובר לכאורה בשור מועד; מי שמאסרים שריצה לא הרתיעוהו, מאסר מותנה לא מרתיעו, ספק אם ישמע למפקחים". (הדגשה שלי ר.א).

8. במקרה דנן, צודק ב"כ העורר בכך שהעורר לא נהג בעבר בפסילה וכן בכך שבעבירה מסוג זה ראוי לשקול חלופת מעצר. בהתאם קבע ביה"מ קמא כי אם תוצג בפניו חלופת מעצר ראויה -ישקול שוב את מעצרו שלהעורר עד תום ההליכים וקבע כי העורר יוכל להגיש בקשה לעיון חוזר ללא צורך בשינוי נסיבות.

יחד עם זאת לאור נסיבות מעצרו של העורר-לאחר נהיגה חסרת זהירות עליה דיווחו אזרחים, התנהגותו כלפי השוטרים כעולה מהסרטונים בהם צפיתי גם אני ולאור עברו של העורר- במשך 8 שנים בלבד מאז קיבל רישיון בשנת 2014 הספיק לצבור 8 הרשעות מתוכן 2 הרשעות בגין נהיגה תחת השפעה כשהאחרונה הינה אך משנת 2020, בצירוף גרימת תאונת דרכים, כשהעורר נידון בעבר למאסר בפועל (אם כי אכן ביצע אותו בעבודות שירות) וכשלך מצטרפת העובדה שהעורר ביצע את העבירות בעת שמרחף מעל ראשו עונש של מאסר על תנאי, כל אלו שיכנעוני כי צדק ביה"מ קמא בקבעו כי אינו יכול לתת בעורר אימון באופן כזה שניתן יהיה להסתפק בשלילת רישיונו, או במעצר בית לילי.

מידת האימון שניתן ליתן בעורר הינה השיקול הראשון שיש להביא בחשבון בעת קביעת חלופה, שכן אם לא ניתן להתרשם כי העורר יכבד את החלטת ביה"מ, מה תועיל שלילת רישיונו, או מעצר בית לילי, כפי שהציע בא כוחו.

בנסיבות שפורטו, אין לקבל גם את טענת ב"כ העורר כי על מנת להתרשם מהעורר היה על ביה"מ קמא לחקור את העורר ולהתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי. ביה"מ קמא הגיע למסקנה כי ללא חלופה הדוקה שתהווה פיקוח ראוי על כך שהעורר יכבד את החלטות ביה"מ, לא תאזין מסוכנותו וזאת כאמור, על סמך נסיבות מעצרו, התנהגותו כלפי גורמי סמכות (כעולה מחומר החקירה, אשר מעיון בו, גם אני התרשמתי כך) ועברו הפלילי של העורר. מסקנתו של ביה"מ קמא כי במקרה דנן יש צורך בפיקוח הדוק אשר יבטיח כי העורר יעמוד בתנאי החלופה, הינה מסקנה אליה אף אני הגעתי. ודוק, ביה"מ קמא הותיר אפשרות לחלופת מעצר אם זו תהיה נוקשה ולא החמיר וקבע כי יש צורך רק במעצר מאחורי סורג ובריוח ואפילו לא דרש כי העורר יאזק באיזוק אלקטרוני.

בנסיבות שפורטו שוכנעתי כי לא נפל פגם בקביעת ביה"מ קמא על פיה לא ניתן ליתן אימון בעורר שיכבד את החלטות ביה"מ (הרי אפילו עונש המאסר שריחף מעל ראשו לא הרתיעו מלנהוג בשכרות ואם כך ולאור נסיבות העבירה והתנהגותו, כיצד ניתן לדעת כי שלילת רישיונו היא זו שתרתיעו מלנהוג?!). ולפיכך לא ניתן להסתפק בשלילת רישיונו, ללא פיקוח אשר ימנע בפועל נהיגה וסיכון הציבור.

לאור כל האמור הערר נדחה.

ניתנה היום, א' סיוון תשפ"ב, 31 מאי 2022.

עמוד 5

